

צמאה נפשי לאלוקים

שיעורים בנושא התפילה

משיג הכמות
ומה צד המורה

הצניח והכמיהה של

לאה אירן בת טאוס ז"ל

והוא השיב: המדובר בגמרא, ביהודי שכל היום עמל לפרנסתו, ועתה הוא שב לכיתו ויורדים הגשמים והדרך מתמלאת בבוץ, ועגלתו שוקעת והוא חקוע באמצע הדרך, ובהיותו רטוב כולו הוא וועק:

אוי! איך אניע הכיתה?

ועתה כל כך נוגעת ללב והיא תובעת מענה! על כגון זה מבקש הכהן הגדול שלא תיכנס תפילתו,

כי ישראל עמד צרכים לגשמים

והם משועים אל ה', שעליו הם נשענים ובוחסים,

ויכלל ישראל אלי קודמים לך ב ישראל לוי

כאן נבין את תפקידו של הכהן הגדול -

להסדיר את תפלות עמך בית ישראל לפני המקום.

לפני פמליא של מעלה מגיעות הרבה תפילות - חלקן רוויות בדמעות,

שלפעמים הן סותרות זו את זו!

מי יכריע איזו תפילה תיכנס תחילה, ואיזו תיחדה?

כאן ניבט הכהן הגדול במרום הקודש כלפני ולפנים,

במקום היעלות תפילתם של ישראל לשמים,

משם הוא מסקיף על כל צורכיהם של ישראל

והוא קובע את סדר ההדרגה והעדפויות של צורכי ישראל,

בתפילה נכונה הערוכה לפני המקום

בסדר הקדימויות של התפילות והבקשות,

ותפילות הקצרה טהוה תמצית ועיקר צורכיהם של ישראל!

על כן בעיצומו של היום הקדוש, כפגישה עם הקודש הפנימי,

בילפני ולפנים של המקום, ועל דעת המקום, הוא שוטח תפילתו שם ואומר:

"שלא תכנס לפניך תפילת עובדי דרכים!"

ספר אלה מהלך אלהים אמר היום וצויה קדושים צד

וכך היתה תפלתו של פהן גדול: יהי רצון מלפניך, יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שמהא שנה זו הבאה עלינו ועל כל עמך בית ישראל בכל מקום שהם, אם שחנה גשומה, ואל תכנס לפניך תפילת עובדי דרכים לענין הגשם בשעה שהעולם צריך לו, ואל יצטרכו עמך בית ישראל בפרנסה זה לזה ולא לעם אחר, שנה שלא תפיל אשה פרי בטנה ושיחגו צצי השדה את תנובתם, ולא יעדי עבדי שלטן מדבית יהודה.

מחנה של יום כינור

מה שלא מובנת לנו היא הבקשה השלישית:

"שלא תכנס לפניך תפילת עובדי דרכים!"

היכן מציעו בקשה על דרך השלילה?

בקשה התובעת לסתום תפילתו של הוולת?

נקשוב לשאלתו ולתשובתו של אחד מגדולי חכמי הלב,

האדמו"ר שמעון שלום מאמשינוב זצ"ל.

הוא הקשה: מי הם עובדי הדרכים הללו, האם הם נדיקים?

וכי תעלה על דעתך שיתפללו הנדיקים שלא ירד מטר על הארץ בשעה שהאדמה זקוקה למים?

ואם הם רשעים,

וכי תעלה על דעתך שתפילת רשעים תתקבל כשמים, ויימנע הגשם בעבורם?

אם כך הוא הדבר, שאין דרך הנדיקים לבקש שלא ירד הגשם,

ובקשת הרשעים אינה נשמעת כשמים,

אם כן במה מדברים חכמינו?

כנגד מי מתכוין הכהן הגדול בתפילתו?

מזכירין גבורות גשמים. מאי טעמא אמר רב יוסף: סתוף ששקולה בתחית המתים, לפיכך קבעוה בתחית המתים.

כשם שתחית המתים היים לעולם כך ירדת גשמים חיים לעולם

יבואו ויבטחו בה

בשקפה בפרשון שו"ת אהרן רבי זקליא אומר: בקבעו בו טעמה פשר יום אחר הטוב קדי שניע אחריו ששקולה למת פרת.

הניע שקנה פשר בפרשון ויא ירדו גשמים התחית המתים סקנין שלט סקניות אוקלין ושוטין מסחשקה, סקנין בקלאקה וברשיעה וקטיכה ונעיצה סקנין וקטשטיש סקשה.

הניע ראש חוש סקנין ויא ירדו גשמים בית דין גוקרין שלט סקניות של סקנין. אוקלין ושוטין סקשקה. וסקנין בקלאקה וברשיעה וקטיכה ונעיצה י: וקטשטיש סקשה.

מלך, ושלמה, פא, מלך, מלך

אמר רבי אבהו: גדול יום הגשמים מתחית המתים. דאילו תחית המתים לצדיקים. ואילו גשמים - פין לצדיקים פין לרשעים. וקליא רוב יוסף. ידאמר רב יוסף: סתוף שקנה שקולה מתחית המתים - קטיכה מתחית המתים

מלך, מלך, מלך

אודת אליהו פי הברכה. אופן שני פי א: ולכן אמרו רי"ל מזכירין גבורות גשמים בתחית המתים וכי, והענין כי הגשמים אינם צ"פ הטבע כלל, כי כל הברכים בעולם אינם אלא זריחת השמש וסקיעתה, אבל צ"פ הטבע, אף זריחת השמש וסקיעתה, אבל על הגשמים מודים שאינם צ"פ קבץ כלל, כאשר אנו רואים שפעמים לא ירד כלל ופעמים ירד בכל יום ויום, ולכן נקרא גבורות גשמים שבה ניכר בגבורה הי יותר מכל הדברים.

ואמר שהזכרת גשמים ר"ל מוריד והגשם הותקנה להוכיח בברכת תחית המתים ר"ל אתה גבור מפני שהגשמים מחיים את הזרעים ואת הצמחים שכבר מתו ויבשו, והיבש ונקרא בלשון תלמוד מת כמו שאמרנו בתלמוד המערב לולב הלבש פסול על שם, לא המתים יהללו יה. ושאלה ר"ל ותן טל ומטר לא הותקנה אלא בברכת השנים הואיל וצורך פרנסה הם.

המלך, המלך, המלך

המלך - המלך, המלך

ונקרא גבורות גשמים. ולא כה גשמים. דכל כה הייט בחין דבר אחר המהנבך נוד הפעולה. משא"כ גבור הייט שהתנבך נוד דבר אחר שר"ה להתנבך ולהתנבך נוד הפעולה. וכן הוא עם הגשמים שיוצאין בגבורה נוד מדת הרין המקטרג ולפעמים עבדו נהמא כרים לא שוויי. והפ"ה רחמינו יכבשו כעטו מעל בני עולם. וכן כתיב טהן לחם לכל בשר. ר"ל הפילו מי שהות רק התיכה בשר בעלמא והיט רחוי להקרא חרס. חס"ה הקב"ה טהן לו לחמו. כי לעולם חסדו חס"ה טהן הארס רחוי להטובה:

המלך, המלך, המלך

